

Din păcate, acum nu mai avem prea mulți sportivi de talie mondială pe care să-i însoțim cu inima și cu gândul nostru când sunt angrenați în competiții de renume pe tot globul pământesc. Poate unu-doi pe la sporturile individuale. Unde-i Ilie Năstase din perioada 1970-1973? Ce să mai vorbim de sporturile de echipă? Unde-i handbalul de-altădată? Unde-i voleiul de-altădată? ...și lista-i prea lungă... Acum doar Simona Halep ne mai face să ne abatem gândurile de la Marea Neagră și flota noastră scufundabilă (dacă a mai rămas ceva de scufundat...), de la corupția care pare de nestăvilat, de la asfaltul turnat pe ploaie, de la copiii abandonați de la naștere sau vânduți pe câțiva bani, alți bani decât ai noștri, etc.

Când Halep a ajuns în finală la Roland Garros anul trecut, am scris articolul „Acum ori...altădată!” N-a fost „acum” – devenit iremediabil prin trecerea timpului, „atunci”. Din păcate, sunt semne care arată că „altădată” e pe cale să devină „niciodată”.

Sunt printre cei care doresc ca sportiva din România (așa spune despre ea domnișoara Halep) să ajungă cea mai bună din lume. Acum umbra îndoielii nu-mi dă pace...Nu sunt un fost practicant al sportului alb (care tare s-a colorat în ultimii ani...), sau un teoretician care știe ce trebuie să facă alții pe teren. Totuși atitudinea și declarațiile Simonei mă pun pe gânduri...

Sportiva din România schimbă prea des antrenorii.

„Pe 6 noiembrie 2014, Simona Halep a surprins lumea tenisului după ce a anunțat că a încetat colaborarea cu Wim Fissette. Totul a fost făcut public pe contul personal de Facebook, în timp ce antrenorul belgian a fost anunțat prin sms în legătură cu întreruperea colaborării.”

.....

„După câteva săptămâni în care nu a avut antrenor, Halep a anunțat, prin vocea managerului Virginia Ruzici, că l-a numit antrenor pe Victor Ioniță, fostul antrenor al Soranei Cârstea. Pe 25 noiembrie 2014, Halep a anunțat că va colabora și cu Thomas Hogstedt”

.....

„Pe 11 februarie 2015, Halep a încetat colaborarea cu Thomas Hogstedt, antrenor care i-a fost

alături în primele trei turnee din 2015 (la Shenzhen s-a impus, la Sydney a abandonat, iar la Australian Open a ajuns până în sferturile de finală)."

Sunt câteva informații pe care le-am putut citi în rubricile de sport ale ziarelor electronice. Oare la tenis nu contează continuitatea colaborării cu antrenorul? La fotbal, de exemplu, da. Clubul Manchester United ar fi o bună sursă de inspirație...

Cel mai mult mă pune pe gânduri atitudinea Simonei când iese învinsă de pe teren. Niciodată nu-i supărată pe ea. După înfrângerea din sferturile de finală de la Australian Open, domnișoara Halep a declarat:

"A fost o zi proastă, ea a jucat bine, a jucat un tenis diferit, pentru că nu mă așteptam să joace așa tare, mă așteptam să joace mai moale. M-a încurcat mult și a bătut. Are meritul victoriei. Nu întotdeauna ai o zi bună"

Să ne înțelegem: când ești pe locul 3 în lume, nu te poți aștepta la altceva decât la o mobilizare exemplară a tuturor adversarelor întâlnite, care dintr-o victorie asupra Simonei Halep fac un moment de vârf al carierei lor. Să declari că nu te așteptai ca adversara să joace așa de tare înseamnă că ori lași tenisul de înaltă performanță pentru alții, ori îți schimbi echipa tehnică de lângă tine, care nu știe sau nu poate să-ți dea cele mai bune sfaturi înaintea și în timpul meciului. Poate pe Simona a surprins-o dârzenia rusoaicei care a învins-o categoric (6-4;6-0), dar antrenorul (nu mi-e foarte clar care era la ora meciului), sau managerul Virginia Ruzici?

După meci, fosta mare tenismană americană Lindsay Davenport declara:

„Simona Halep a jucat de parcă nici nu și-ar fi dorit să fie pe teren.”

Aici e marea problemă: Halep nu se enervează, nu dă cu racheta de pământ, nu simt la ea dorința de a câștiga meciul, indiferent cine i-ar sta dincolo de fileu. Vă aduceți aminte de Ilie Năstase când era cel mai bun tenisman al lumii? Rupea racheta de tenis lovind-o de suprafața de joc, vocifera, răspundea arbitrilor, înfrunta spectatori, dar juca un tenis de mare clasă! Voia să câștige, se lupta pentru fiecare punct din meci.

Acum Simona Halep e mulțumită. Din Australia a venit cu 430 de puncte WTA și o sacoșă cu 240.000 de euro. Mai e mulțumită și pentru că... nu-i dezamăgită. Adică nici supărată, nici dornică de a ajunge mai sus.

"Nu sunt deloc dezamăgită și nu cred că am de ce, un sfert de finală de Grand Slam e un rezultat bun, cu care pot să mă mândresc, deoarece nimeni din România nu a mai făcut sferturi de vreo zece ani. E al doilea an la rând și sunt foarte mândră de ceea ce am jucat acolo și de ce am realizat și la Shenzhen";

Cu antrenorul nou lucrurile se prezintă foarte bine:

"Eu zic că merge foarte bine colaborarea cu Victor Ioniță, am o echipă bună sunt fericită cu echipa mea și am avut un start bun așa că am încredere că așa va fi în viitor.";

Poate merge foarte bine colaborarea cu antrenorul din România (să folosesc și eu formularea Simonei), dar noi am vrea să-l revedem pe marele Ilie Năstase „reîncarnat” într-un corp de femeie care are talent de mare jucătoare de tenis, dar care mai trebuie să mai facă ceva pentru a fi prima în lume: să intre pe teren cu dorința de victorie și să se aștepte că și adversara ei dorește același lucru. Iar dacă trebuie, să se enerveze din când în când! Altfel, nu va trece de sferturi, sau, altfel spus, altădată va însemna niciodată!